Ernst

Ernst was een van de vijf renafghanen die wij in oktober 2011 opnamen. Hij was niet bepaald een makkelijk heerschap, maar als je naar die grijze snuit keek, tja, dan had hij wel dat onweerstaanbare van een oude, wijze afghaan.

WaarderingNog niet gewaardeerd
Stel een vraag over dit artikel

Toch was hij, juist ook door zijn leeftijd, niet eenvoudig te plaatsen. Bovendien hadden we wel gezien dat hij beter als enig-hond geplaatst zou kunnen worden. Dat is nog best moeilijk, want heel veel windhondmensen hebben toch minimaal twee honden. Eigenlijk hoopten we op een wat oudere afghanenliefhebber, die toch nog een keertje een afghaan wilde hebben.

En soms worden dit soort gebeden, zij het met wat vertraging, verhoord. Op een zomermiddag belde een oudere dame ons, met precies de achtergrond die we voor Ernst in gedachten hadden: altijd een afghaan gehad, nu niet meer, gepensioneerd en dus veel tijd. Helaas riep iedereen in haar omgeving dat ze ‘te oud’ was voor een nieuwe hond, laat staan een afghaan, totdat de huisarts bedacht dat het misschien juist wel heel goed voor haar zou zijn weer een afghaan te hebben. En zo was ze op Ernst gestuit.

De reis naar Drachtstercompagnie werd aanvaard. En sommige afghanen zijn echt een heel raar soort van slim. Ernst wierp een blik op zijn potentiële nieuwe vrouw en bedacht –kennelijk– dat het handig zou zijn als hij zich heel netjes ging gedragen. Er werd een perfect wandelingetje gepleegd, Ernst zag toevallig niemand tegen wie hij moest blaffen of schelden. Ernst was perfect. En niet alleen dat; eenmaal thuis aangekomen bleef hij perfect. Hij loopt netjes aan de riem en zijn vrouw zei na drie dagen ‘het is net of hij hier altijd al geweest is’.

We hopen dat Ernst nog een paar jaren in goede gezondheid van zijn nieuwe, liefdevolle omgeving zal genieten! Hij heeft het echt verdiend!